

Sygn. akt	III AUa 310/14
------------------	-----------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **17 września 2014 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Irena Mazurek (spr.)
	Sędziowie:	SSA Alicja Podczaska SSA Roman Skrzypek
	Protokolant	st.sekr.sądowy Małgorzata Leniar

po rozpoznaniu w dniu **17 września 2014 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **M. H.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku **Sądu Okręgowego w Przemyślu**

z dnia **4 marca 2014 r.** sygn. akt **III U 1231/13**

oddala apelację

Sygn. akt III AUa 310/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 17 września 2014 r.

Decyzją z dnia 17 września 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., odmówił wnioskodawczyni M. H. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, dochodzonego wnioskiem z dnia 12 czerwca 2013 r. w trybie w trybie przepisów ustawy

z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 167 poz. 1322 ze zm.). Powołując w podstawie prawnej decyzji art. 6 w/w ustawy, organ rentowy stwierdził, że wnioskodawczyni nie spełnia zasadniczej przesłanki nabycia prawa do dochodzonego świadczenia, skoro - w świetle orzeczenia Komisji Lekarskiej Zakładu z dnia 6 września 2013 r. – nie jest niezdolna do pracy.

Wnioskodawczyni M. H. odwołała się od decyzji ZUS do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemyślu. W odwołaniu z dnia 27 września 2013 r., wnioskodawczyni wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez potwierdzenie jej uprawnień do dochodzonego świadczenia rentowego, zarzuciła organowi rentowemu błąd w ustaleniach faktycznych dotyczący oceny stanu jej zdrowia jako stanu nie sięgającego granic niezdolności do pracy, przy podkreśleniu, że przy rozpoznaniu u niej choroby zawodowej pod postacią wirusowego zapalenia wątroby typu B jeszcze w 1997 r. nieprzerwanie aż do czerwca 2013 r. pobierała rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z tą chorobą zawodową, a jej stan zdrowia nie uległ poprawie.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 14 października 2013 r. pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., wniósł o oddalenie żądania wnioskodawczyni z tego samego względu jaki powołany został w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Jednocześnie organ rentowy – precyzując podstawę prawną przyjętego rozstrzygnięcia – wskazywał na art. 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153 , poz. 1227 ze zm.), mający tu zastosowanie poprzez art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 167 poz. 1322 ze zm.).

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemyślu, po rozpoznaniu odwołania M. H., wyrokiem z dnia 4 marca 2014 r. (sygn. akt III U 1231/13) zmienił zaskarżoną decyzję ZUS przyznając wnioskodawczyni prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na okres od 1 lipca 2013 r. do 30 czerwca 2015 r.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawczyni M. H. ur. (...) – z zawodu pielęgniarka, pracująca w tym charakterze w szpitalu na oddziale chirurgicznym, w dniu 27 czerwca 1997 r. uzyskała decyzję Państwowego Terenowego Inspektora Sanitarnego stwierdzającą występowanie u niej choroby zawodowej pod postacią wirusowego zapalenia wątroby typu B. W oparciu o tę decyzję odwołująca, przy stwierdzeniu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, nabyła prawo do renty, którą pobierała nieprzerwanie w okresie od 26 października 1997 r. do 30 czerwca 2013 r. W dniu 12 czerwca 2013 r. M. H. ponowiła żądanie przyznania prawa do renty na dalszy okres, co skutkowało wydaniem przez organ rentowy - zaskarżonej w niniejszym postępowaniu – decyzji z dnia 17 września 2013 r. odmawiającej prawa do tak określonego świadczenia. Decyzja ta oparta została na zgodnych orzeczeniach lekarza orzecznika i Komisji Lekarskiej Zakładu, przy współudziale lekarza konsultanta specjalisty chorób zakaźnych, przy czym w uzasadnieniu tych stanowisk orzeczniczych podkreślono ubogość dokumentacji medycznej w zakresie badań dodatkowych, uniemożliwiająca nie tylko dokładane określenie fazy zakażenia ale wręcz stawiającą pod znakiem zapytania fakt stwierdzenia uszkodzenia wątroby w wyniku tego schorzenia. Przeprowadzony w postępowaniu sądowym dowody z opinii biegłego lekarza z zakresu chorób zakaźnych - mający na celu weryfikację dotychczasowej oceny stanu zdrowia odwołującej z postępowania administracyjnego przed ZUS – pozwolił z kolei Sądowi Okręgowemu w Przemyślu na poczynienie w sprawie zasadniczego ustalenia o utrzymującej się nadal u wnioskodawczyni częściowej okresowej (do 30 czerwca 2015 r.) niezdolności do pracy wywołanej schorzeniem zawodowym pod postacią wirusowego zapalenia wątroby typu B. Jak podkreślił bowiem Sąd Okręgowy - opierając się w tym względzie w zupełności na wyżej powołanej opinii biegłego (uznając tym samym dowód ten za w pełni miarodajny, przy podkreśleniu zarówno fachowości biegłego, zupełności opinii, jak też wyprowadzenia ostatecznej konkluzji na podstawie dodatkowych zleconych przez biegłego badań potwierdzających zarówno uszkodzenie wątroby jak też określających stopień zakażenia) – u wnioskodawczyni M. H. rozpoznaje się nadal przewlekłe wirusowe zapalenie wątroby typu B, któremu towarzyszą przewlekłe dokuczliwe

objawy kliniczne pod postacią ogólnego osłabienia, łatwej męczliwości, złego samopoczucia, jak też nudności czy wymiotów, co przy uwzględnieniu rodzaju i specyfiki jej pracy jako pielęgniarki oddziału chirurgicznego, czyni ją częściowo niezdolną do pracy. Z uwagi jednak na fakt możliwości podjęcia przez odwołującą leczenia przyczynowego w drodze np. interferonoterapii istnieją szanse na eradykację wirusa B zapalenia wątroby, co uzasadnia przyjęcie, iż możliwe jest odzyskanie przez wnioskodawczynię pełnej zdolności do pracy po okresie dwóch lat jako wymaganego do podjęcia i prowadzenia przez nią tego rodzaju leczenia. Jednocześnie Sąd Okręgowy w Przemyślu, odnosząc się do zarzutów ZUS sugerujących brak podstaw do merytorycznego rozpoznania sprawy w sytuacji oparcia opinii biegłego na nowych nieznanych dotąd ZUS dowodach medycznych w postaci wyników zleconych dodatkowo przez biegłego badań, zauważał że w jego ocenie nie wystąpiły przewidziane w art. 477¹⁴ § 4 kpc przesłanki do odstąpienia od rozstrzygnięcia o istocie sporu w szczególności wobec zupełnie nieuzasadnionego końcowego wniosku pozwanego o „skierowanie sprawy z przyczyn psychiatrycznych, które wymagają oceny lekarza orzecznika ZUS, a które nie mogły być rozpoznawane w kategorii niezdolności do pracy przez biegłego chorób zakaźnych”. Wobec więc powyższego i w świetle wyżej naprowadzonego ustalenia o dalszej częściowej okresowej niezdolności do pracy odwołującej, Sąd I instancji – dokonując oceny prawnej sprawy uznał, że wbrew stanowisku ZUS wnioskodawczyni M. H. także po dniu 30 czerwca 2013 r. spełniła wszystkie konieczne przesłanki nabycia prawa do dochodzonego świadczenia rentowego przewidziane w art. 57 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.), mających tu zastosowanie poprzez art. 6 ust. 1 pkt 6 i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 167 poz. 1322 ze zm.). W podstawie prawnej wyroku powołany także został art. 477¹⁴ § 2 kpc.

Wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemyślu z dnia 4 marca 2014 r. zaskarżony został przez pozwaną Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.. W apelacji z dnia 28 marca 2014 r. (v. k. 35-36) pozwany organ rentowy zarzucając naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 167 poz. 1322 ze zm.), wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania wnioskodawczyni. Pomimo tak sformułowanego zarzutu zaskarżenia, apelujący w uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego, kwestionował w istocie prawidłowość procedowania Sądu I instancji, powielając przy tym argumentację z uprzedniego pisma procesowego, w którym postulował wydanie orzeczenia przewidzianego w art. 477¹⁴ § 4 kpc, z jednoczesnym powtórzeniem uzasadnienia tego wniosku, jako konieczności oceny przez lekarza orzecznika ZUS schorzeń psychiatrycznych odwołującej, które miały być dopiero ujawnione w postępowaniu sądowym.

Wnioskodawczyni M. H. wniosła o oddalenie apelacji ZUS (v. k. 47v. – oświadczenie odwołującej złożone na rozprawie apelacyjnej).

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, rozpoznając apelację pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R., zważył co następuje:

Wniesiony przez pozwaną organ rentowy środek odwoławczy nie może wyrzucić pożądanego skutku.

Przede wszystkim już na wstępie zauważyć należy, że apelacja ZUS wykazuje istotne wady konstrukcyjne zawierając przy tym wzajemnie wykluczające się wnioski. W petitum apelacji podniesiony bowiem został wyłącznie zarzut naruszenia prawa materialnego - przy braku wykazania na czym miałyby polegać zarzucana błędność dokonanej przez Sąd Okręgowy wykładni art. 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 167 poz. 1322 ze zm.), a z kolei w uzasadnieniu apelacji skarżący wyartykułował zarzuty odnoszące się de facto do naruszenia przepisów postępowania tu konkretnie art. 477¹⁴ § 4 kpc przez odmowę jego zastosowania przez Sąd i instancji. Równocześnie stawiając zarzut naruszenia prawa materialnego pozwany ZUS domagał się wydania orzeczenia reformatoryjnego, co w jaskrawej sprzeczności stało z wnioskowanym przy wskazywanym w apelacji zarzucie naruszenia prawa procesowego, wnioskiem o uchylenie

zaskarżonego wyroku jak też poprzedzającej go decyzji ZUS i umorzeniem postępowania sądowego z przekazaniem sprawy do ponownego jej rozpoznania przez organ rentowy.

Tak czy inaczej w okolicznościach przedmiotowej sprawy przywoływane przez skarżącego w apelacji podstawy zaskarżenia nie występują, a zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego Przemysłu jest – w ocenie tut. Sądu – jak najbardziej orzeczeniem trafnym i odpowiadającym prawu. Nie odnosząc się do zarzutu zaskarżenia w zakresie naruszenia prawa materialnego jako zupełnie absurdałnego i niczym nieuzasadnionego, Sąd Apelacyjny oceniając przyjęty przez Sąd I instancji tryb procedowania chciałby jedynie wyraźnie podkreślić, że – tak jak uznał to Sąd Okręgowy w Przemysłu – nie wystąpiły żadne przesłanki mogące skutkować uchYLENIEM się przez ten Sąd od rozstrzygnięcia o istocie sporu przy zastosowaniu przewidzianych w art. 477¹⁴ § 4 kpc rozwiązań, i to nie tylko z tego przywołanego już przez Sąd I instancji względu, że uzasadnienie ZUS o konieczności ponownego skierowania sprawy do postępowania administracyjnego celem oceny psychicznego stanu zdrowia wnioskodawczyni przez lekarza orzecznika było wręcz groteskowe (u odwołującej nie rozpoznano przecież tej natury schorzenia zawodowego i co więcej nigdy nie wykazywała ona prowadzonego w tym kierunku leczenia). Pozyskane bowiem w postępowaniu sądowym dodatkowe wyniki badań specjalistycznych odwołującej na których oparł się opiniujących w sprawie biegły nie mogły być uznane za nowe okoliczności dotyczące stwierdzenia niezdolności do pracy w rozumieniu wyżej powołanego przepisu, jako że: po pierwsze dotyczyły schorzenia rozpoznanego przez ZUS w postępowaniu przedsądowym, a po drugie konieczność ich przeprowadzenia już na tym etapie postępowania wynikała jednoznacznie ze stanowiska lekarza konsultanta, który odnotował, że ich brak uniemożliwia wręcz stwierdzenie uszkodzenia wątroby, czy w końcu dokładne określenie fazy zakażenia, a na tym stanowisku oparł się zarówno lekarz orzecznik jak i Komisja Lekarska Zakładu. Stosownie zaś do § 4 ust. 3 i odpowiednio § 10 ust. 3 rozporządzenia Ministra Polityki Społecznej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. Nr 273 poz. 271 ze zm.), te gremia orzecznicze były w pełni uprawnione do zlecenia przeprowadzenia tych badań, czego jednak zaniechano. W tej więc sytuacji naprawienie tego uchybienia w postępowaniu sądowym przez opiniującego w sprawie biegłego lekarza, który zlecił wnioskodawczyni przeprowadzenie dodatkowych badań było działaniem w pełni uprawnionym, a jego wyniki potwierdziły ostatecznie – czego zda się nie kwestionować i sam skarżący, nie stawiając merytorycznych zarzutów pod adresem opinii biegłego – że stan zdrowia wnioskodawczyni M. H. nie uległ poprawie i jest ona nadal częściowo okresowo niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową pod postacią wirusowego zapalenia wątroby typu B.

Z tych wszystkich więc wyżej naprowadzonych względów, dzieląc w pełni ustalenia faktyczne jak i ocenę prawną sprawy Sądu I instancji, na podstawie art. 385 kpc orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)